Ч. 121. Середа 16 (3) червня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Конференция клюбових провідників. — Справи балканьскі.

Палата послів вела на вчерашнім засіданю дальші наради над фінансовими предложенями правительства. Чеські бесідники промавляли против предложень, а так само против промавляв член руского клюбу пос. Кость Левицкий, котрий заявив, що доки Русини не найдуть справедливости в галицкім соймі, доти не мають інтересу в санациї кравних фінансів. Дальше сказав, що его клюб поставив junctim між реформою фінансів, а заведенем загального права виборчого до сойму. Бесідник критикує фінансове предложене правительства в приміненю до Галичини. По підвисшеню податку від горівки і пива, Галичина буде платити державі звиж 14 до 15 міліонів корон більше, а за те одержить лиш 9 міліонів. Коли однак підвисшене податку від горівки і пива є неминуче, то належить дати бідному населеню галицкому відшкодоване в виді цілковитого увільненя будинків одно і двокомнатних від домовоклясового податку.

По промовах пп. Урбана, Диямаида, дра Ґломбиньского, Ґроса, Житвика і Страньского наради о 11 годині в ночи перервано. Слідуюче засідане нині.

Вчера по полудни відбула ся конференция провідників клюбів, котра обговорювала спосіб веденя буджетових нарад. П. Кіярі був гадки, аби наради скорочено і аби відбула ся одна ґенеральна дискусия і одна подрібна.

П. Шустершиц іменем славяньскої унії предложив, аби відбула ся коротка ґенеральна дискусия і шість подрібних дискусий, розділених в той спосіб: одна над президиєю міністрів разом з двором, трибуналом адміністрацийним, радою державною і трибуналом державним; чотири над міністерствами: справ внутрішних, судівництва, скарбу і просьвіти, над кождим з окрема і шесте над всіми иншими міністерствами. По кождій подрібній дискусиї відбуло би ся голосоване над дотичним міністерством.

П. Адлер спротивив ся лученю міністерств і домагав ся, аби над кождим вела ся дискусия з окрема.

П. Перґельт предложив, аби відбула ся формальна ґенеральна дискусия, дві подрібні дискусиї, одна політична і одна господарска. При кінци кождої дискусиї відбулось би голосоване.

П. Штайнвендер вніс, аби відбули ся три подрібні дискусиї, з тих одна окремо над міністерством скарбу і буджетом.

Над тими предложенями розвинула ся обширна дискусия, в котрій забирав голос також п. Президент міністрів бар. Бінерт і вказав на конечність полагодженя буджету до 25 с. м., що на случай принятя предложеня н. Адлера було би неможливим. Підчеркнув, що спосіб веденя нарад над сегорічним буджетом не буде примінюваний до будучих буджетів. З предложеня славяньскої унії видко, що хоче зазначити своє опозицийне становище супротив бесідника, але бесідник гадає, що унія найде до того нагоду і в тім случаю, коли буде приняте внесене п. Перґельта. Коли є справді щира охота полагодженя буджету, то найліпше вибрати дорогу, котра веде до цілі, а нею є предложене п. Перґельта.

Президент палати др. Паттай відкликнув ся до провідників клюбів, аби дійшли до порозуміня і улекшили ухвалене буджету.

П. Шустершиц противить ся предложеню пос. Перґельта, але заявляє, що перед засіданем парляментарної комісиї Унії, котру скликано на год. 7 вечером, не може дати рішучої відповіди.

Внаслідок того дальші наради конференциї відложено.

Як до недавна ще справа босаньска, так

---

12)

Образки з подорожи по Америці.

Після Т. Келінґа, дра Лямпрехта, Урбана і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Батлє звернув зараз розмову на що иншого, а споглядаючи на свою наречену, сказав:

— Тішу ся дуже, що по тобі не видко ані сліду твоєї пригоди. Хто би то подумав, таке проклятє нещастє!

— Та й прийшло як той злодій в ночи — відповіла Ліцция ідучи до міста. — Полумінь бухнула, скольце тріснло, малесенький кусник скла влетів мені в око і я почула страшенний біль. Щастє ще лиш, що не запалила ся розілляна нафта. — Професор Джефферзон казав, що дуже рад з того, що єму так добре удало ся. Я тепер не чую ні найменшого болю і дуже легко его виймити та вставити назад. Тілько лиш було для мене успокоєня, що моя мамусенька того не дожила. Тож то би була тим страшенно згризла ся. — Але скажи мені тепер, мій любий Вілю — кінчила она — що се значить ся, що ти казав мені їхати сюди з костюмом?

— Се значить наше щастє, моя голубко — відповів Батлє. — Мені прийшла до голови гадка як бомба. І я маю надію, що она увінчає ся успіхом. Але мушу й тебе Ліцциє і на то приготовити, що она може остаточно і не удати ся.

Він розповів їй покваапними словами свій плян.

— Чи ти направду таке придумав, Вілю? — спитала Ліцция занепокоєна, коли він скінчив. — То я маю?...

Батлє перебив їй з цілим одушевленем. Він пригадав їй єї відвагу і єї давнїйшу рішимість, та наставав конче на то, щоби она сповнила его бажанє. Але Ліцция відповіла єму, що не може ще нічого певного єму сказати. Мусить насамперед сама ще добре розважити — Ти жадаєш дивних річий від мене — сказала она єму наконець. — А що то ще може мене при тім стрітити!

Віль старав ся єї успокоїти і сказав, що на якісь противности має в резерві воєнну хитрість, котра чей єї забезпечить. Він бодай має таку надію.

Він відвів Ліццию до дому Ральфа Дриджера, котрого жінка приготовила була для неї комірчину.

*

В суботу о пятій годині по полудни розпродали вже тритисячідевятьсотвісімдесятьвісім чисель Експреса. Вже в перших годинах по полудни почали сходити ся фармери з жінками і дітьми з близших і подальших сторін. Небавком зароїло ся в Снавтвіль від гостий і счинила ся глота вдвоє більша як підчас народного сьвята. Бобіє Кодлінґ продавав величезну масу бренді і віски з содою і без соди. Єго ніс сьвітив ся мов рубін такої величини як грушка.

О шестій годині отворено брами величезної сьвятині штуки. Видці почали сходити ся цілими гурмами.

В глубині була широка сцена з кількома кулісами, представляючими ліс а з неї виставала в місце, де сиділи видці, вузка дошка мов плакала. З того подіюм сходило ся малими східцями на сцену. На сцені видніла ся велика шибениця а під нею високий ковбан до стояня закритий чорним сукном. До шибениці була приперта драбина. Міцний шнур зі зашморком звисав із шибениці понад ковбан.

Всі висячі лямпи, які лиш дало ся в Снавтвіль роздобути ужито до чаруючого осьвітленя. Перед сценою сиділа добірна орхестра, зложена з десять мужа, котрі грали на сурмах, трубах і фаґотах.

Ще не було семої години, як лавки аж до послїдного місця заповнили ся видцями. Мужчини, жінки, діти сиділи одні коло других так густо, що не то яблоко або орішок, але хоч би й шпилька не мала де впасти на землю.

Опалені, з бородами як у яких дикарів фермери, держали по части рушниці в руках, инші мали револьвери та штилети за поясами. Із звисаючих з рота люльок піднимали ся хмари диму. Більша часть фермерів мала завішені по через плече торби, підчас коли їх жінки держали на колінах величезні коші, в котрих були хліб, ковбаса, варені яйця та сухий сир

тепер кретийска звертає на себе очи цілого сьвіта. Поірно збирають ся на політичнім виднокрузі грізні хмари, але дипльоматия дивить ся дуже скептично на ту справу і є пересьвідчена, що всякі приготовленя турецкого ґенерального штабу до демонстрациї фльоти, взагалі становище Порти і голоси праси мають на цілі, осягнути таким напором як найбільші користи при розвязаню кретийского питаня.

Та мимо сего розходять ся вісти про пильні приготовленя Туреччини на випадок війни. Войско працює над поправою доріг, що ведуть до Грециї та коло будови мостів. До двох тижднів турецка армія може вже розпочати воєнні кроки, бо підчас коли Грециия не в силі виставити більше, як 60.000 людий, Туреччина не потребує мобілізувати навіть всіх трох европейских корпусів. Вистане перекинене до Тесалії части 2. і 3. корпуса армії. Також артилерия турецка значно перевисшає грецку. Шефкет-баша заявив, що підійме ся всякої війни о Крету.

„Lokal Anzeiger“ доносить з Петербурга, що між державами, що підписали берлиньский договір, повстав такий проект мирного полагодженя кретийскої справи:

Крета буде становити, як доси, частину турецкої держави, але ґенерального кретийского комісаря буде іменувати грецкий король незалежно від султана. Европейскі залоги будуть відкликані, лише при побережах Крети остане оден европейский воєнний корабель, якого мають достарчати на переміну держави: Туреччина, Франция, Росия, Анґлія і Німеччина. То буде символом опіки Европи над Кретою. Росийска дипльоматия єсть того пересьвідченя, що обі сторони будуть вдоволені таким розвязанєм кретийского питаня.

Турецкі посли старали ся у опікунчих держав о те, щоби полишено европейскі залоги на Креті, бо відкликанє їх рівнало бя ся прилуці Крети до Греции. З росийскої сторони дістала Туреччина відповідь, що сему стоять на перепоні з'обовязаня держав, а впрочім що до кретийского питаня ведуть держави взаїмні переговори.

на вечеру і они ще перед представленєм зачали тим покріпляти ся.

Всї гості не спускали з очий шибеницї і ковбана під нею, зі стричка і драбини. Очима знатоків міряли їх з гори на долину. Тільки було й бесїди, що про приїзд Рузвельта, віша не Джім-Джека і передачу десяти тисячів долярів.

Точно о семій годинї зачала музика грати. Коли переграла кілька кусників, виступив на сцену директор Фред Булей у фраку їздця і в чоботах з повивертаними холявами та з карткою паперу в руцї.

„Високоповажані панство! — відозвав ся він — На мій превеликий жаль наспіла якраз до мене депеша від президента републики, що дуже важні переговори з нїмецким послом п Шпеком фон Штернбурґ перешкодили єму на жаль взяти участь в нашім представленю. Ся вість вразила мене дуже важ о і прикро. Але мимо того наше представленє відбуде ся як слід і я певний того, що наша штука знайде повне признанє у високоповажавої публики, котра на нїй розуміє ся. Та й містер Теодор Рузвель жалує дуже, що єму не пощастило ся навідати ся до нас, але добро держави єсть найпершим і найважнїйшим обовязком верховодів народу“.

Поклонившись низенько, пішов директор поза кулїси.

Серед зібраних почув ся глухий ропіт, гнївливе суванє ногами, счинив ся неспокійний рух і грізне мурмотанє. Але музика заграла зараз з цїлої сили і їй удало ся поволи заглушити і успокоїти розбурхані филї.

Тепер зачала показувати свої штуки на трапезї панї Дезї Булей, відтак виступила панї Франсіс Булей під іменем панни Кляри і скакала крізь обручі, опісля явила ся знову панї Дезї, але вже в иншім костюмі і під іменем Донни Ельвіри і бігала на великій кули.

По них виступали Фред Булей, Вард Булей і дурний Том, що поликав мечі, виконував смертельний скок і підкидував та ловив в руки ляльку.

Видцї приняли сї представленя байдужно, ані не з вдоволенєм ані з невдоволенєм.

Тепер звернули ся їх очи з великим напруженєм на сцену. Мала виступати вибирачка очий. Орхестра зачала грати скочного марша.

На вистаючу поза сцену полицю виступила з рушницею через ліве плече в костюмі шкотскої верховинки яко міс Серафіна — Ліцция Еванс.

— Ах! — понесло ся по цїлій сьвятини штуки.

— Позволю собі тепер — говорила Ліцция дрожачим голосом — вибрати собі з голови своє праве око. Буду числати аж до три. — Раз, два, три!

Музика заграла, Ліцция сягнула до голови і пiдняла в гору — штучне скляне око.

— Ого! Скинути єї! Проч з нею! Гогого! — залунало по цїлій буді а шкаралупи з яєць та окравки з сира перелетїли понад голову Ліцциї.

— Горожани Унії! Успокійтесь! Горожани Унії!

Віль Батле схопив ся із свого місця між видцями, вискочив на лавку та закричав людем понад голозами.

— Горожани Сполучених Держав! — повторив він, коли вже трохи втихло. — Я начальний редактор і властитель „Експреса“, сьвітової ґазети, котра поставила собі за задачу подати вам розривку, поученє і просьвіту. Ви знаєте дуже богато, але я ще більше. Моя ґазета має звітників у всїх головних точках цілої землї. Ви довідали ся з „Експреса“, що иннїшне представленя подасть вам крім найдобірнїйших продукций також промови, пояснення і виклади. Отже розкажу вам коротко трогаючу історию міс Серафіни.

Міс Серафіна була ще кілька місяців тому назад славною на весь сьвіт артисткою в стріляню, як то можете ще пізнати по єї одїню і рушници, котра з нехибною певностию уміла поцїляти в само серце не лиш мужчин, як то я сам згідно з правдою може посьвідчити, але також і в серця на картах. — Але міс Серафіна мала стару, любу, добру матір старуху, котра вже перед богато роками осліпла була на одно око. Пів року тому назад осліпла она ще й на друге. Вічна ніч настала для неї на сьвіті. Тоді то рішила ся міс Серафіна на нечувану жертву. Она завізвала славного лїкаря професора Джефферзона в Чікаґо, щоби виймив їй єї власне праве око та перещепив на єї стареньку, добру, любу сліпу матір, щоби она знов провиділа. А штука лїкарска нинї безконечно далеко поступила. Тяжка операция удала ся. Три недїлї лежали обі женщини, матір і донька, лицем до лиця і Серафіни око приросло до матери, котра знов провиділа. Але Серафіна мусїла тепер покинути своє званє артистки в стріляню, чим здобула собі була тілько слави між могучими сего сьвіта. Она зробила то без нарікань — з любови до матери! — Чи не трогає вас тота жертволюбивість, чи не ловить вас таки за само серце і не взиває до подиву? Подумайте собі, око, око для матери!

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 15-го червня 1909.

— **Іменованя.** П. Міністер справ внутрішних іменував стар. комісаря Дирекциї поліциї у Львові д-ра Йос. Райнлєндера радником дирекциї поліциї у Львові.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс секретаря Намістництва Тад. Гавроньского з Ясла до Дрогобича.

— **Сьвято Пресьвятої Евхаристиї** опроведено в недїлю у Львові з всею сьвятлостию. Богослужене при співі хору питомцїв духовної семинариї відправив о. митр. Білецкий в сослуженю крилошан. В обходї довкола Ринку взяли участь всї парохіяльні брацтва з хоругвами і образами, несеними стрійно прибраними сестрицями. В обходї був присутний Є. Е. п. Намістник др. Бобржиньский та представителї всїх властий. Виступила також войскова асиста з музикою і давала приписані сальви.

— **Зміна власности.** Кн. Мария Любомирска купила від спадкоємців бл. п. кн. Калиста Понїньского маєтність Червоногород в заліщицкім повіті за звиж 2,500.000 К. Маєтність та обіймає 5400 морґів землї і три горальнї.

— **З Руск. Тов. педаґоґічного.** Одноразову підмогу з фундациї ім. Романа Алексієвича в квоті 120 К призвав видїл Любови Даниловичівній, відзначаючій учениці V кл. руск. дївочого лїцея в Перемишли, сироті по народнім учителю. Петенти (-ки), яких поданя не увзглядненo, можуть відібрати свої прилоги в канцеляриї тов. (Вірменьска ч. 2), евентуально прислати марки на зворот документів.

— **Видїл філії** Руск. Тов—а педаґоґічного в Перемишли задумує по скінченю теперішного курсу приготовляючого до ґімназиї, що почав ся дня 17 мая с. р., отворити другий курс з початком вакаций. Науку у вакацийнім курсї будуть могли побирати ті, що хотять здавати вступний іспит по вакациях. Замісцеві дістануть поміщене в однїй з бурс за розмірно дуже низьку цїну, яку видїл подасть пізнїйше в часописях або при записї. Курс отворить ся лиш в такім разї, коли зголосить ся достаточне число учеників. Зголошувати ся можна до дня 6 липня.

— **Репертуар руского театру в Бучачу.**

В середу, дня 16 с. м. бенефіс п. Юрчака, народна комедия зі співами і танцями в 3 діях Янчука.

В четвер, дня 17 с. м. послїдне представлене „Чумаки“, народна комедия в 4 діях Карпенка Карого.

— **Збори дяків** деканатів золочівского, зборівского і олеського відбули ся в Сасові дня 1 с. м. На зборах, яким проводив о. Ю. Дудяк, парох в Сасові, а секретарював О. Черкавский, студент прав, ухвалено між иншими внести петицию до державної Ради з просьбою о признанє дякам річної, постійної платнї в квоті 600 К. Рішено там також скликати пізнїйше загальні збори в Золочеві.

— **Дрібні вісти.** Кондуктор зелїзничий Ів. Чухрай глядає жінки, що утїкла від него перед кількома днями. Називає ся она Іванна, має 34 літ, єсть середного росту, має округле лице і бурі очи.— Передвчера вечером найдено в сїнех монастиря СС. Василиянок при ул. Зибликевича у Львові підкинену дитину мужеского поля. Поліция розвела слїдство. — Минувшої ночи арештовано у Львові нотованого злодія Сам. Ґрафа або Шафера, що напав на ідучого домів п. Як. Маркевича і вирвав єму з кишенї годинник разом з ланцушком.

† **Помер** О. Емилїян Чайковский, парох Глубічка великого, в тернопільскім деканатї дня 12 с. м. в 52-ім роцї житя а 28-ім сьвященьства. В. е. п.!

— **Катастрофа на мори.** З Льондону доносять, що іспаньский корабель „Antonio Lopez“ наїхав минувшої пятницї на другий корабель коло Огнистих островів. На корабли „Lopez“ находило ся 420 еміґрантів, котрі повіскакували у воду. Більшу половину з них уратовано.

— **Зловлені втїкачі.** З 5 вязнів, що утїкли недавно з черновецкої тюрми, власти вже 3

мають знов в своїх руках. Оден з них, Фрунза, віддав ся добровільно назад в руки властий. Зробив се за намовою свого батька, до котрого схоронив ся був підчас утечи. Двох инших Ґрамадзору і Кирилюка арештувала росийска жандармерия в Каленківцях, 12 миль від буковинської границі. Росийским властям впали в очи тим, що були ще в арештантских одягах. Їх відставлено до Хотина, звідки повідомлено телеграфічно черновецку полїцию. До Хотина вибрав ся зараз урядник черновецкої полїциї Мінцер і пізнав в них Ґрамадзору (засудженого на смерть) і Кирилюка. Переслухані Мінцером зізнали, що 2 инші утїкачі, Адам і Ляндес, розстали ся з ними в каленковецких лїсї. Передше допустили ся рабунку і за зрабовані гроші хотять виїхати до Канади. Всупереч тим зізнанням насліди донесеня з автентичних жерел, що Ляндес і Адам утїкли до Румунії. Австрийскі власти розпочали тепер з властями росийскими переговори о видачу Ґрамадзори і Кирилюка.

— **Конкурс.** Комітет бурси Руск. Товариства педаґоґічного імени кардинала С. Сембратовича у Львові, при ул. Крижовій ч. 65, розписує отсим конкурс на приняте питомців до бурси Товариства на рік шк. 1909/10. Приймати ся будуть ученики ґімназияльні, сини членів руского Тов. педаґ. Услівя принятя: 1) Батько (опікун) мусить бути членом Руского Тов.а педаґоґічного. — 2) Кождий питомець мусить бути зовсїм здоровий, що потвердять оглядини лїкарскі з початком шкільного року. — 3) Комітет бурси прийме лише добрих і пильних учеників, котрих успіхи дають повну запоруку, що они скінчать ґімназию. Першеньство мають відзначаючі ученики. — 4) Батько (опікун) петента буде точно платити умовлену оплату з гори, найменше 24 К місячно. З сеї зниżки можуть користати ученики відзначаючі, ученики, що будуть цензорами і сї, що будуть брати участь в хорах. — 5) Кождий питомець зложить при вступі одноразовий даток на інвентар, лїкаря, купіль і праня в сумі 12 К. До поданя о приняте долучити треба: 1) Сьвідоцтво шкільне петента з послїдного півроку. — 2) Заяву, в котрій батько (опікун) ученика з'обовяже ся виразно умовлену суму за поміщене сина в бурсї кождого місяця точно з гори платити. — 3) Сьвідоцтво убожества.

Кождий принятий питомець має заосмотрати ся в 8 пар біля, 4 простирала на сінник, 4 від колдру, 4 пошевки, 12 хустинок, 6 пар скарпиток, 4 ручники, сінник (1.80 м. довгий і 0.80 м. широкий), подушку, колдру і коцик до накривання, 2 порядні мундурки, плащ і 2 пари обуви. З'ужиті протягом року річи обовязаний питомець доповнити. Кожда штука біля має бути назначена початковими буквами назвиска, а відтак числом визначеним Управою бурси. При вступі мусить кождий питомець виказати ся перед Управою, що все потрібне має, а коли не було би все в порядку, може наразити ся на не приняте в послїдній хвилї. Питомцям не буде вільно мати поза бурсою жадного занятя, лише у виїмкових случаях лекций за дозволом Управи.

Подания кождого петента з окрема адресувати так: „Управа бурси руского Товариства педаґоґічного ім. кард. С. Сембратовича у Львові, ул. Крижова ч. 65." Подаяя внести найдальше до 30. червня 1909. Комітет прийме також учеників, що мають здавати вступний іспит до I. кляси. Всї бувші питомці мають внести опять подания.

-- **На могилї І. Котляревского.** „П. Вѣст." зауважає, що ще 1894 р. полтавске ґуб. земство було призначило гроші, щоби як слїд полагодити могилу батька української лїтератури І. Котляревского. Але тілько 1901 р. нарешті зібрались поставити на могилї памятник, обгородити его зелїзною кратою, поставили ще й другий пліт штахетами, обсадили вавкруги диким виноградом і... „спочили на лаврах". Наслїдком сего тепер могила дорогого письменника уявляє прямо якийсь сьмітник... Дерев'яний плотик поломаний, від винограду, що мав зробити сей куточок поетичним місцем, лишились тілько сухі батоги; навіть замок, яким заперто фірточку в кратї, тепер так виглядає, що видко — за всю свою таки досить довгу службу він не часто стрічав ся з ключем.. Газета каже, що треба би конче полагодити сю могилу, коли вже не з поваги до письменника, то хоч би маючи на увазї недалеке полтавске сьвято, коли серед гостий можуть знайтись люди, охочі відвідати могилу батька нової української лїтератури.

— **Справа Боровскої.** Слїдчий судия др. Новотни оголосив уже Боровскій вступне слїдство о злочин скритоубийчого морду. Боровска запротестувала рішучо против завішеного над нею слїдства, наслїдком чого справа оперла ся о радну палату, котра однак на тайнім засїданю затвердила постанову слїдчого судиї. Др. Новотни веде слїдство тим способом, що переслухує сьвідків таки в мешканю б. п. Левицкого, бо так складані зізнаня дають яснійший образ, ніж диктовані в бюрі слїдчого судиї. Переслухано сторожа, послугачку Левицкого і членів поготівлї ратункової стациї. Послугачка зізнала, що коли перед 10 год. вечером прийшла стелити его ліжко, рішучо не застала нікого чужого в мешканю. Так само не отворала Боровскій брами по 10 тій. Тому Боровска певно сховала ся була в якімсь закутку або таки в шафі. Важним причинком до слїдства являє ся поведене пса Левицкого. Боровска, найшовшись в мешканю Левицкого, замкнула мабуть пса в сусїдній комнатї, звідки випущено его на другий день аж о 11 годині, коли до мешканя прибула судово-полїцийна комісия. Випущений пес припав до місця, де погиб его пан, а чуючи кров, зачав вити і драпати пазурами шафу. Дальше провірено, що Левицкий погиб від кулї з власного револьвера. Мав він малого калібру бравнінґ, котрий все носив при собі в кишени, а котрий розбираючи ся до сну, виймав з убраня і клав коло себе на нічній шафцї. Боровска очевидячки взяла про те і вийшовши в ночи з криївки, стрілила з него до Левицкого. В револьверї лишило ся ще шість набоїв.

Боровска є родом з Рогатина, де еї батько, назвиском Клецан, був столярем. В 1897 р. прибула молодою дівчиною до Львова і замешкавши у своеї старшої сестри, замужної за машиністом, стала учити ся приватно. Зложивши ґімназияльний іспит зрілости, записала ся на медицину, причім брала живу участь в житю академічної молодежи. Житє вела дуже бурливе і повне романтичних епізодів, навіть коли вийшла замуж за дра Боровского. В послїдних роках жила в Кракові, докінчуючи там медичні студиї.

Телеґрами.

Відень 15 червня. Neue fr. Presse доносить, що димисия спільного міністра скарбу дра Буриана не послїдує аж в осени по делеґацийній сесиї.

Відень 15 червня. **Між Русинами** буковиньскими і галицкими ведуть ся переговори для нового получення обох клюбів.

Відень 15 червня. Італіяньскі посли надїють ся, що справа італіяньского унїверситету буде полагоджена ще в сїй сесиї. Лучить ся то з заявою бар. Бінерта, що сесия палати послів потреває до половини липня.

Відень 15 червня. З дворских кругів доносять, що Цїсар вже 15 с. м. удасть ся до Будапешту і забавить там до 10 липня. Первістно укладано подорож Цїсаря допевна на 28 с. м., отже зміна велить здогадувати ся, що Цїсар наміряє лично приспішити розвязку кризи на Угорщинї.

Відень 15 червня. Засїдане палати панів скликано на день 24 с. м. На дневнім порядку закон о пошести між худобою і о торговельних помічниках.

Петербург 15 червня. Як' зачувати цар має відмовити санкциї ухваленому Думою закону про свободу віроісповідань.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Нехопала (Телефону ч. 527).